

KKG

antológia

2015

Előszó

Tisztelt Olvasó!

A Könyves Kálmán Gimnázium harmadik irodalmi antológiáját tartja a kezében.

Lelkünk féltett titkaival, gondolataink rímbe szedett sorával a közönség elé állni mindig nagy bátorságot igényel. Az ifjú alkotók, akiknek versei és novellái ebben a kötetben találhatóak, ezzel a bátorsággal adják közre műveiket.

Élvezettel olvastam valamennyit, mert ma, amikor ezek a műfajok talán kevésbé divatosak, örömteli, hogy születnek diákjaink részéről irodalmi alkotások. Olyan szárnypróbálgatások ezek, amelyek elvezethetnek az irodalom szeretetéhez és az alkotás öröméhez.

Ebben a kötetben először – remélem hagyományt teremtve – egy örökifjú szerző is csatlakozott a fiatalokhoz.

Ezúton köszönöm P. Szabó Melinda tanárnőnek, hogy immár harmadszor összegyűjtötte a műveket és gondozta a kiadványt.

A kötet megjelenését a Könyves Kálmán Gimnázium Alapítványának támogatása tette lehetővé.

Az olvasóknak jó szórakozást, a szerzőknek pedig további ihletet, gyönyörű múzsákat és bőkezű mecénásokat kívánok!

Szepesváry László,
egy lelkes irodalombarát
igazgató

Budapest, 2015. július 23.

Kovács Csaba

Nagyanyó

Az Újpesti Helytörténeti Értesítő 2014. évi decemberi számában olvastam Kadlecovits Géza írását. Megrendítően szép, megemlékezés a holokausztról, igazi családi „oral history”. Köszönet érte, hogy megosztotta velünk, hogy nem hagyta elmerülni a felejtés tengerén... Büszke lehet a Kaffka testvérpár arra a szeretetre, mely ilyen sok év távolából is meggyújtja az emlékezés lángját!

A fényképre pillantva felkiáltottam, mert gyermekkorom sosem látott, mégis jól ismert színhelyét láttam: a Nyár Utcai Óvodát! A fotó idilli, statikus kép, békét, állandóságot, szeretetet sugároz – csupa olyan dolog, aminek az ellenkezőjére vagyunk kénytelenek emlékezni. A kis Géza – csuda stramm kis legényke! – bizalommal teszi kis

kezét az óvónéni térdére, Ő meg természetes mozdulattal öleli magához a kis vasgyúró. Ismerem ezt a mozdulatot, ezt az ölelést, volt benne részem nekem is, mert az óvónő az én nagyanyám volt. A Nagyanyó. Hagyatékában több óvodai használatra szánt eszköz, írás volt, sajnos ezeket akkoriban nem tekintetem értéknek, s nem sokat őriztünk meg belőle. (Van azért palatábla, gipszből készült gyümölcsök, gondolom szemléltető eszköz.) Édesapám elbeszéléséből tudom, hogy az óvoda egyik gondnoka bizonyos Avarkeszi bácsi volt, felesége dadus volt. Meglehet, hogy ő van a képen a jobb sarokban...

Tőle és Édesapámtól sokat hallottam a Nyár Utcai Óvodáról, mert az óvónők – is – az épületben laktak szolgálati lakásban. A II. vh. vége felé az épület egy bombatalálat következtében megsemmisült, s a Város – Újpest – egy üresen álló kétszobás magánházba költöztette a dolgozóit. Így került Nagyanyó két fiával a Klára utcába. Ezzel költözéssel kapcsolódott össze sorsunk a holokauszttal borzalmával. Volt valaha a kezemben egy szerződés ezzel a beköltözéssel kapcsolatban, melyben „...X Y. tudomásul veszem, hogy deportálásom alatt önöket beköltöztették lakásomba, s ezennel kiadom a lakást önöknek 15 Ft/hó lakbérért.” Ennek a bérleti típusnak az volt a neve, hogy: tanácsi kiutalású magánlakás. Nem volt a házban víz, azt már szüleim vezették be, s a lakbérből levonogat-